

Len čo Vasilisa za sebou zatvorila dvere a prešla pár krokov po chodbe, narazila na Mirakula, ktorý sa vliekol po schodoch hore. Pod pazuchou niesol hrubú čiernu knihu s otrhanými okrajmi a so záložkou v tvare sploštenej časodejníckej strely.

„Ahoj, Vasilisa!“ usmial sa, keď ju uvidel na najvyššom schode. „Práve som ťa hľadal! Chcel som sa ísť spýtať Nortona, kam si zmizla.“

Ponúkol jej ruku, aby ju pridržel, ale ona jeho galantné gesto naoko prehliadla a mlčky prešla okolo.

„Ty ma ani nepozdravíš?“

Vasilisa sa otočila a zvrátila čelo. Bola plná krivdy, vrela v nej zlosť a trápila ju nespravodlivosť toho, čo si práve vypočula; zvnútra ju zožierala ohnivá láva emócií, pripravená vytrysknúť von a zmiestť všetko naokolo v priebehu niekoľkých sekúnd. Mala sto chutí povedať staviteľovi niečo škaredé za to, že ich otcovi prezradil. Keby to bolo na nej, povedala by im všetkým také veci, že by si ich nedali za klobúk! Musela zaťat päsť a z celej sily sa prinútiť, aby mlčala, no jej nasrdený výraz hovoril za všetko.

„Dobrý,“ zašomrala nakoniec.

Mirakul nechápavo prižmúril oči, vrhol rýchly pohľad na zatvorené dvere a zrejme mu to došlo. Našťastie nechcel nijaké vysvetlenie.

„Vonku bude pršať,“ povedal priateľsky. „Ideálny čas venovať sa užitočným veciam. Za svoj život som v knihách strávil pomerne dosť času a som presvedčený, že dobré štúdium vždy pomôže – ak už nie od zlej nálady, tak od negatívnych myšlienok určite.“

S týmito slovami podal Vasilise hrubú knihu s názvom *Tajné mená vecí* a požiadal ju, aby sa čo najskôr pustila do čítania a nezabudla si robiť poznámky do novovytvorenej záložky v časoliste s názvom *Tikkerovanie*.

„Pozajtra budeme mať veľmi dôležitú hodinu,“ povedal nashvál prísne a súčasne záhadne. „Čím dôkladnejšie sa pripravíš, tým lepšie ti to na vyučovaní pôjde.“

Keď odišiel, Vasilisa si povedala, že jeho žiadosť bude ignorovať a pôjde za Búrkou. Lenže potom si uvedomila, že keby sa jej kamarátka začala na niečo vypytovať, nezniesla by to. A tak sa predsa len pustila do čítania.

Nakoniec ju kniha celkom pohltila – písalo sa v nej o dušiach, menách a zmysle vecí a bola neuveriteľne zaujímavá. Vasilisu upútala najmä časť o tikkeri a mantisách: dočítala sa, že veci sa v prvom rade snažia ukazovať tie najzásadnejšie udalosti, ktoré sa okolo nich stali – rovnako ako si ľudia celý život pamätajú to, čo ich hlboko poznačilo, a všetko nepodstatné zabúdajú. Tie najzaujímavejšie pasáže si dokonca začala prepisovať do časolistu, no odrazu odbilo päť hodín, prišiel kloker a zavolať ju na prízemie, kde sa podával čaj, sušienky a pečivo.

Vasilisa dúfala, že sa tam stretne s Maarom, ale kamarát sa neobjavil – zrejme mali s dedkom veľa práce. Rýchlo si z podnosu nabrala niekoľko sladkých koláčikov a vyrazila rovno do kráľovskej dielne.

Maar bol našťastie u seba v podkroví.

